

1987. július 17. - **Ez a felirat szerénykedett az egyik legfeltűnőbbben felszerelkezett punkfiú lila gombjelvényén június 14-én délután a Petőfi Csarnok szabad terén.**

Minden külsőség és kellék jelen volt. Valóságos divatbemutató részesei lehettünk, akár egy diszkóban. Persze más itt a módi: voltak bőrfejűek és irokézek, tűskefrizurások és színes hajúak, farmerosok és néhány bőrös. Elmaradhatatlan volt a nadrágtartó és a surranó. Nem tudom, hogy 1987 mit hoz a punkzenének, hiszen az év első felében alig volt alkalom a megmérettetésre. Nemrég Süttőn rendeztek punkfesztivált, ahol mintegy tíz együttes lépett föl. Többszöri halasztás után végül ezen a forró vasárnap délután került sor a „Rocktár” városligeti programjára. A rekkenő hőségben a várakozó zenészeken kívül alig néhány érdeklődő ücsörgött az üres keverőtorony árnyékában. A technikusok napernyő alá menekülve igyekeztek eleget tenni a zenészek kéréseinek: „Nem hallom a basszust!”, „Még többet a gitárra!” Az első fellépő a Liverpool Overdózis csak a Pál utcai fiúk szolidáris segítségével kezdhette el műsorát, ugyanis csak egyetlen igazi „pulóveres” jelent meg. És itt álljunk meg néhány szóira! Azok a zenekarok soha nem jutottak egyről kettőre, amelynek tagjai olyan tiszteletlenek egymással, hogy a fellépésről távol maradva cserbenhagyják társukat. (Ez nem punk-specialitás, hanem életkori sajátosság de ideje volna kinőni. Bár lehet, hogy megpróbálták őt értesíteni, de néma volt a városban az összes telefon – ahogy az egyik számukban hallhattuk.)

A másik banda a fekélyes torzulásokról tartott „előadást”.

A jól megérdemelt szünet után a már említett Pál utcai fiúk következtek. A két gitár, basszus, szaxofon, dob összeállítású zenekart énekesnő és egy billentyűs leány élénkítette. Szereplésük érdekes színfolt volt, bár ők inkább a Kontroll-Európa Kiadó vonulathoz tartoznak.

Utánuk az Elit Osztag vonult színpadra, melynek két énekesét trió kísérte. „Közéleti” dalaik a munkáról, a kispolgárokról szóltak. (Rég elcsépett, de hálás téma szidni őket – jegyezte meg egyikük.)

A Leukémia mindent megtett annak érdekében, hogy elvegye a hallgatóság gusztusát. Társadalomsebészeti programjukban gyors-kemény számokból álló programot mutatott be, melyben a huszadik századi civilizációról és álcázott rakétákról énekeltek, hogy az alkohol már nem számít méregnek, s a férfiak szülnék gyereket. Korunk pestisééről, az AIDS-ről szóló nótájukat már a mintegy kétszáz főre nőtt közönség kérte.

„Nemecsekéket” a Cole együttes, majd a Zajártalom követte. Az utóbbiak környezetvédelmi dalukban az „egyre hangosabb csöndről” énekeltek. Eközben a közönség – talán a hő- és zajártalomtól – lassan megtizedelődött.

Adott a formára a F. O. System: tiszta feketében, de fehérre meszelt arccal lépett színpadra. Rövid műsorukat ízelítőnek szánták, mert két nappal később az NSZK-beli Normahl előtt léptek fel.

A Trottal zenekar – nevével ellentétben – nagyon is talpraesett, s jó zenét produkált. Egyik daluk címe: Borderline szindróma – azaz határeset a neurózis és a pszichopátia között. Befejezésül egy nagyon szép angol népdalt adtak elő, amelyben meggyőződhattunk énekesnőjük, Asztalos Ildikó kitűnő hangjáról.

A koncertet a Cseppentő együttes szigorú zenéje zárta. Időközben kigyúltak a színpadi fények, és a naplemente hűvöse igazi koncertkörülmenyeket teremtett a maradék közönségnek. Azt hiszem, hogy mind a technikai minimumot biztosító személyzet, mind a rendezők könnyű szívvel lemondtak volna a háromszázötven fizető néző utáni bevételről. Ennek ellenére

A punk is ember (Magyar Ifjúság)

Írta: Adminisztrátor

2010. november 13. szombat - Módosítás: 2010. november 13. szombat

dicséretes, hogy a Petőfi Csarnok vállalta a punk-rock-tár megrendezésének anyagi és egyéb kockázatát, mondván: hátha éppen napjaink „postpunk” zenekaraiból kerül ki az elkövetkező évek egy-egy tehetsége. Ahogy erre nemcsak a világ más tájain, hanem nálunk is volt már példa. **Zétényi Zoltán**